

[Peter Nielsen.]

retten ikke kan opretholdes. Det vil dog fremgå af forslaget, at det vil være muligt. Man ønsker denne såkaldte beskyttelse opretholdt, idet den, som man udtrykker det, betyder, at der aldrig kan tages mere end halvdelen af indtægten i skat. Da de samlede skatter til stat og kommune kun udgør ca. 15 pct. af nationalindkomsten, er denne frygt noget ubegrundet, men lad os blot opretholde denne såkaldte beskyttelse. Socialdemokratiet gik til valg på kildeskatt med bevaret skattefradrag, og det står vi selvfølgelig ved. Noget andet er, at den tid vel må komme, da vi alle kan være enige om at fjerne dette skattefradrag, der er til besvær for de 95 pct. af skatteyderne og til tvivlsom gevind for de øvrige 5 pct. Det giver en knudret og ujævn skattesvarelse, selv om kildeskatten her automatisk vil rette noget på dette, ved at man får skattefradraget samtidig med, at skatten betales, og ikke som nu først året efter.

Vi har alle lovet, at sambeskatningen skal ophæves. Det ville være mest praktisk at gøre det samtidig med kildeskattens indførelse. Men da der vel kan ventes langvarige forhandlinger om den, er det nok bedst først at få gennemført, hvad vi er enige om. Men når sambeskatningen skal ophæves, før kildeskatten indføres, vil det give en øget administration. Det vil blive ca. 400.000 flere selvangivelser, og overgangen med at fordele skattefradraget mellem mand og kone bliver heller ikke nem. Men vi må prøve at få sambeskatningen bragt til ophør for skatteåret 1966-67s vedkommende — før kan det næppe nås — men det vil dog betyde, at indtægter erhvervet i 1965 skulle kunne blive særbeskattet.

Kildeskatten vil jo automatisk give en effektivisering af ligningen, når man udgår ca. halvanden million selvangivelser. Men også her må gælde, at den forbedrede ligning godt kan indføres nu, da det jo også er noget, vi alle er enige om. Ingen kan være interesseret i, at nogle skatteydere kan unddrage sig den fulde skat til skade for de skatteydere, som ikke har mulighed for — eller for høj moral til — at unddrage sig beskatning på lige fod med andre borgere.

Meget vil afhænge af, hvad der nu skal ske ude i den store verden. Der er forhold,

vi kan være betænkelige ved, men ser vi ud over Nordsøen, er der dog også ting, som i hvert fald kan glæde os socialdemokrater. Hvordan den internationale fremtid vil berøre vort land, kan vi kun gisne om. Men vi kan glæde os over, at Danmark er inde i en god og sund udvikling. Det stiller selvfølgelig lovgivningen over for mange opgaver, der skal løses. Selv om en opposition ikke vil rose en åbningstale, så må dog vist inderst inde alle anerkende, at den danner en god optakt til den kommende folketings-samling. Det ærede medlem hr. Poul Møller har i en artikel i Berlingske Tidende bedømt åbningstalen således — jeg beder om til-ladelse til at citere —:

„Vi har alle været i den situation at skulle bade i et farvand, vi dårligt kender. Man stikker tåen i vandet — man lader foden følge efter og drister sig efterhånden længere og længere ud i det uvisse, men man går ikke længere, end man kan bunde — endda godt og vel. Det er ikke heroisk, men det er klogt.“

Det er jo en udmærket sammenligning, men nu er vel forsigtighed ikke alene en borgmesterdyd, men også en statsministerdyd.

Det korte af det lange er jo, at vi alle, såvel regering som folketing, skal til at springe ud i det. Og så er spørgsmålet: skal vi hævde Danmarks gamle ry som svømme-nation og rask og energisk sammen svømme fremad — eller skal vi blot træde vande?

Erik Eriksen: Før jeg knytter bemærkninger til den højtærede statsministers åbningstale, vil jeg gerne sige nogle ord om et par begivenheder af væsentlig interesse for vort politiske liv. Jeg tænker på folketingsvalget den 22. september og på den efterfølgende regeringsdannelse. Set fra et almindeligt demokratisk synspunkt var det noget meget glædeligt, at vi oplevede en så stor stemmeprocent for 4 uger siden. Der kunne være flere grunde til at frygte en faldende stemmeafgivelse. En af dem var den udbredte frygt for, at mange unge førstegangsvælgere skulle blive hjemme på valgdagen, men pessimisterne blev her gjort til skamme, idet det ikke mindst var de yngre vælgere, der mødte talstærkt frem, og det har vi alle grund til at glæde os over.

Jeg vil i samme åndedrag tilføje, at den